

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: Ivo **M I á t í l í k**, bytem Národní 4/8, Františkovy Lázně, zast. JUDr. Petrem Bayerem, advokátem AK, Cheb, nám. Krále Jiřího 6, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, pp.lk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10.7.2009 zn. VER-1187/09-18,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného zn. VER-1187/09-18 ze dne 10.7.2009 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10.7.2009 zn. VER-1187/09-18 předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů změnil výrok rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. VER-1187/09-12 ze dne 12.5.2009 tak, že výrok napadeného rozhodnutí zní: „Ivo Mlátílik, nar. 15.3.1961, trvale bytem Národní 4/8, Františkovy Lázně, se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že jako člen dozorčí rady společnosti Františkolázeňská výtopna, s.r.o. se sídlem Konečná 219/10, 351 01 Františkovy Lázně, zpřístupnil v lednu 2009 osobní údaje 15 zaměstnanců této

společnosti v měsíčníku Zrcadlo a uvedené údaje následně zveřejnil v č. 31 tohoto měsíčníku v článku na 3. straně tohoto vydání.“

Rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. VER-1187/09-12 ze dne 12.5.2009 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že zpřístupnil v lednu 2009 v měsíčníku Zrcadlo č. 31 v článku na str. 3 osobní údaje 15 zaměstnanců společnosti Františkolázeňská výtopna, s.r.o. se sídlem Konečná 219/10, 351 01 Františkovy Lázně, v rozsahu příjmení, jméno, pracovní zařazení a průměrný plat v roce 2007, které získal jako člen dozorčí rady této společnosti, čímž porušil povinnost stanovenou v § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. ve spojení s ust. § 44 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., ve výši 15.000,- Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a tvrdí, že oba správní orgány se dostatečně nezabývaly obranou žalobce, která spočívala v tom, že jako člen dozorčí rady společnosti nezískal žádné osobní údaje o zaměstnancích zmíněné společnosti, a tudíž je nemohl ani zveřejnit. Žalobce namítá, že správní orgány neprovedly navrhovaný důkaz výslechem všech členů dozorčí rady se zaměřením na tom, zda osobní údaje zaměstnanců společnosti jim byly poskytnuty či nikoli. Podle žalobce správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely z naprosto nesprávné úvahy spočívající v tom, že je-li žalobce redaktorem měsíčníku Zrcadlo a je-li zároveň v dozorčí radě společnosti, musel osobní údaje získat jako člen dozorčí rady a pak je zveřejnit. Žalobce je přesvědčen o tom, že tato úvaha je nesprávná a pokud by byl proveden navrhovaný důkaz, správní orgány by zjistily, že osobní údaje týkající se mzdy pracovníků dozorčí radě sděleny nebyly. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že zcela bez povšimnutí ponechal jinou variantu spáchání přestupku, např. takovou, že žalobce se mohl jako redaktor měsíčníku Zrcadlo dozvědět údaje zmíněné v článku, nikoli jako člen dozorčí rady. Pak by samozřejmě nemohl porušit povinnost zákona č. 101/2000 Sb., i kdyby zároveň byl vedle toho v dozorčí radě společnosti. Žalobce tedy považuje důkaz o tom, zda osobní údaje byly sděleny dozorčí radě či nikoli, za důkaz stěžejní, bez jehož objasnění a prokázání jsou rozhodnutí nejen nepřesvědčivá, ale i nesprávná. Žalobce dále vytýká žalovanému změnu výroku rozhodnutí, v němž nekonkretizuje, o které zveřejnění osobních údajů se jedná, v tomto směru pak považuje rozhodnutí i za nepřezkoumatelné. Podle žalobce odvolací orgán reagoval na argumenty v odvolání žalobce, v kterém bylo uvedeno, že příjmení, jméno a pracovní zařazení zaměstnanců bylo v době vydání měsíčníku Zrcadlo č. 31 veřejně přístupné na webových stránkách. Každý se tedy mohl s těmito údaji seznámit, a proto nemohlo dojít k porušení § 15 zákona č. 101/2000 Sb. Jediné, co nebylo na internetu zveřejněno, byly údaje o průměrných mzdách těchto zaměstnanců. S těmito skutečnostmi však žalobce nebyl seznámen jako člen dozorčí rady. Žalobce tvrdí, že v řízení nebylo prokázáno, že se skutečnosti dozvěděl jako člen dozorčí rady, proto se nemohl dopustit vytýkaného jednání. Brání se i tomu, že by byl autorem zmíněného článku, pokud je pod článkem zveřejněno jeho jméno, popř. v obsahu je citován pojem „starosta“, je to zcela z jiného důvodu než proto, že by autorem byl žalobce.

Žalovaný ve věci podal vyjádření, v němž se vyjádřil k jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě. K otázce autorství článku žalovaný uvedl, že vycházel z textu článku uveřejněného na str. 2 a 3 měsíčníku Zrcadlo č. 31, ze kterého je zcela zjevné autorství žalobce. Poukázal na skutečnost, že žalobce je odpovědným redaktorem tohoto měsíčníku a odkázal na text předmětného článku, žalovaný považuje popírání autorství článku žalobcem za jednání zcela účelové a bezvýznamné. K otázce přístupu členů dozorčí rady společnosti

Františkolázeňská výtopna, s.r.o. k osobním údajům zaměstnanců si žalovaný vyžádal vyjádření jmenované společnosti, z něhož je zřejmé, že předmětné údaje byly členům dozorčí rady k dispozici. Žalovaný nemá nejmenší důvod ke zpochybnění vyjádření statutárního orgánu společnosti a považuje za prokázané, že žalobce výše zmíněné osobní údaje získal jako člen dozorčí rady. Žalovaný považuje jím shromážděné podklady za dostatečné, neboť tvoří logický a ucelený řetězec, na jehož podkladě lze učinit spolehlivý závěr o odpovědnosti žalobce jako člena dozorčí rady za zveřejnění osobních údajů v měsíčníku Zrcadlo. K námitce neprovedení navrhovaných důkazů žalovaný uvedl, že výslechy všech členů dozorčí rady společnosti by nepřinesly další relevantní informace, neboť předmětem řízení bylo jednání žalobce a nikoli ostatních členů dozorčí rady, z nichž každý (včetně žalobce) mohl dle vyjádření společnosti získat osobní údaje jejich zaměstnanců.

Žalovaný popřel tvrzení žalobce, že nevzal v úvahu variantu, že předmětné osobní údaje mohl žalobce získat jako redaktor měsíčníku Zrcadlo a nikoli jako člen dozorčí rady. Žalovaný tuto možnost, stejně jako žalobce v jím podaném rozkladu, vyloučil. Žalovaný zdůraznil, že ke změně, resp. k zpřesnění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ho vedla právě skutečnost, že informace získal jako člen dozorčí rady.

Žalovaný odmítl námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nekonkretizování údajů, které měly být uvedeny v předmětném článku, neboť výrok rozhodnutí v upravené podobě je dostatečně určitý a jednoznačný, zejména s odkazem na konkrétní článek měsíčníku Zrcadlo č. 31. Žalovaný v žádném případě nepřistoupil na argument žalobce, že jím zveřejněné osobní údaje zaměstnanců společnosti byly veřejně dostupné na internetu. Konstatuje, že spojením identifikačních údajů s údaji o výši průměrného platu došlo k vytvoření kvalitativně zcela odlišného souboru informací, jehož zveřejněním došlo k zásahu do soukromí zaměstnanců společnosti. Na závěr žalovaný zdůraznil, že žalobce vystupuje v roli člena dozorčí rady Františkolázeňské výtopny, s.r.o., starosty města Františkovy Lázně a zároveň redaktora měsíčníku Zrcadlo, čehož dle názoru žalovaného záměrně využívá k formálnímu zpochybnění jinak zcela zjevných logicky navazujících skutečností. Žalovaný dlouhodobě zastává názor, že je zcela nepřijatelné zveřejňovat v rámci soukromoprávních sporů osobní údaje. Je přitom nepodstatné, zda jde o obvinění nebo obranu proti němu. Podle žalovaného žalobce měl a má bezesporu jiné prostředky k tomu, aby vyvrátil tvrzení autora článku zveřejněného v měsíčníku Zrcadlo č. 31 na straně 2, s nímž polemizoval, než zveřejnění osobních údajů zaměstnanců uvedené společnosti.

Žalobce v doplněné žalobě opakovaně popřel autorství předmětného článku, Zopakoval, že žalovanému se nepodařilo zjistit, kdo je autorem, neboť nesouhlasí s tím, že by samotná formulace článku mohla tuto skutečnost prokázat. Žalobce poukázal na sdělení jednatele společnosti, kde je uvedeno, že osobní údaje jsou poskytovány i členům dozorčí rady, ovšem záznam neexistuje. Žalobce má tak za to, že žádný dopis od společnosti neprokazuje, že by osobní údaje byly sděleny žalobci, je tedy zcela nezbytné, aby byl proveden výslech všech členů dozorčí rady. Z jejich výpovědi by mělo vyplývat, že žádný člen dozorčí rady neměl k dispozici uvedené údaje. Žalobce dále zopakoval námitky uvedené v žalobě a opětovně upozornil, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl seznámen se mzdami zaměstnanců, dále opakovaně popřel uveřejnění údajů, kdy s výjimkou mezd byly osobní údaje zaměstnanců veřejně dostupné.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ust. § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení všech skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

K tvrzeným námitkám soud ze správního spisu zjistil tyto skutečnosti:

Řízení o přestupku bylo zahájeno oznámením o zahájení přestupku ze dne 19.3.2009 na základě podnětu zaslání Úřadu pro ochranu osobních údajů. Správní orgán z tohoto podnětu dovodil důvodné podezření ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., ke kterému mělo dojít tím, že žalobce zpřístupnil jako člen dozorčí rady osobní údaje 15 zaměstnanců společnosti Františkolázeňská výtopna, s.r.o. v rozsahu příjmení, jméno, pracovní zařazení a průměrný plat v roce 2007. V oznámení o zahájení řízení správní orgán současně žalobce předvolal k ústnímu jednání a zároveň ho poučil o právech obviněného z přestupku.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 31.3.2009 je zřejmé, že žalobce popřel autorství předmětného článku a odmítl skutečnost, že by vlastní informace o zveřejněných údajích. Podle jeho dostupných informací měl být pisatelem tohoto příspěvku jeden z propuštěných zaměstnanců, který tyto informace vlastnil. Protože se nechtěl podepsat, žalobce mu umožnil, aby zůstal v anonymitě.

Za účelem prověření těchto skutečností správní orgán požádal společnost Františkolázeňskou výtopnu, s.r.o., o součinnost, aby mu sdělila, zda se jedná o zaměstnance této společnosti, zda zveřejněné informace odpovídají skutečnosti, kdo je odpovědný za předmětné osobní údaje, kdo má právo na informace o těchto osobních údajích, zda, komu, kdy a kým byly tyto údaje zpřístupněny.

Přípisem ze dne 9.4.2009 jednatel a ředitel společnosti mimo jiné sdělil, že osobní údaje zaměstnanců jsou poskytovány na vyžádání i členům dozorčí rady Františkolázeňské výtopny, s.r.o., mezi jejíž členy patří i žalobce.

Pro upřesnění správní orgán požádal společnost o doplňující sdělení, zda byly uvedené údaje poskytnuty jmenovitě Ivo Mlátilíkovi. Statutární orgán potvrdil, že osobní údaje zaměstnanců včetně jejich mzdových zařazení a průměrných výdělků za rok 2007 byly poskytnuty auditorské společnosti Sancho Panza, s.r.o., která prováděla ve společnosti audit na objednávku města Františkovy Lázně. Dále byly osobní údaje poskytovány členům dozorčí rady, kteří mají ze zákona přístup ke všem interním informacím týkajícím se provozu a správy společnosti. Nebyly však pořizovány záznamy o předání osobních údajů.

Jak bylo výše uvedeno, správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí zn. VER-1187/09-12 ze dne 12.5.2009, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že zpřístupnil v lednu 2009 v měsíčníku Zrcadlo č. 31 v článku na straně 3 osobní údaje 15 zaměstnanců společnosti Františkolázeňská výtopna, s.r.o., se sídlem Konečná 219/10, 351 01 Františkovy Lázně, v rozsahu příjmení, jméno, pracovní zařazení a průměrný plat v roce 2007, které získal jako člen dozorčí rady této společnosti, čímž porušil povinnost stanovenou v § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. ve spojení s ust. § 44 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. ve výši 15.000,- Kč a současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. V odůvodnění správní orgán uvedl, že z provedeného dokazování vyplynul rozpor mezi sdělením společnosti, že žalobci byly jako členu dozorčí rady tak jako ostatním členům dozorčí rady poskytovány předmětné osobní údaje zaměstnanců, a výpovědi žalobce, že nikdy

jako člen dozorčí rady společnosti ani jako starosta města Františkovy Lázně nevlastnil předmětné informace. Správní orgán se po zhodnocení všech provedených důkazů přiklonil ke sdělení společnosti, že obviněnému byly jako členu dozorčí rady poskytovány tyto údaje, neboť žalobce má ze zákona právo na všechny informace týkající se správy a provozu společnosti, a to nejen jako člen dozorčí rady společnosti, ale i jako starosta města Františkovy Lázně, které je jediným vlastníkem společnosti. Žalobcovu výpověď o autorství článku správní orgán shledal nevěrohodnou.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce rozklad, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem žaloby. Jak již soud v úvodu předeslal, předseda úřadu pro ochranu osobních údajů jako příslušný odvolací orgán změnil výrok rozhodnutí tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se měl dopustit tím, že jako člen dozorčí rady předmětné společnosti zpřístupnil v uvedeném měsíčníku osobní údaje 15 zaměstnanců a následně je v tomto měsíčníku zveřejnil. Tímto jednáním porušil žalobce povinnost stanovenou v § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Doplnil, že žalobce nejen jako odpovědný redaktor měsíčníku Zrcadlo, ale také jako starosta města Františkovy Lázně a zejména jako člen dozorčí rady společnosti měl jako jediný podrobné informace, které jsou v článku uvedeny, a proto je nepochybně autorem článku. Podle odvolacího orgánu by navrhované výslechy členů dozorčí rady nepřinesly žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit správní orgán při hodnocení celé záležitosti, neboť by šlo opět o výslech účastníka řízení, který zde vystupuje ve třech rolích. Odvolací správní orgán se dále zabýval nejen rozsahem osobních údajů pracovníků společnosti, které byly uvedeným článkem zpřístupněny a zveřejněny, ale také i povinností mlčenlivosti členů dozorčích rad. Odvolací orgán posoudil jednání žalobce jako porušení stanovené povinnosti mlčenlivosti podle § 15 zákona č. 101/2000 Sb. účastníkem řízení jako členem dozorčí rady společnosti, tedy tím, že zpřístupnil a zveřejnil osobní údaje zaměstnanců bez jejich souhlasu. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu, považoval jen za nezbytné zdůraznit pozici žalobce jako člena dozorčí rady.

Podle soudu je třeba uvést, že každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě, jak vyplývá z článku 10 odst. 2 Listiny. Podle článku 17 odst. 1 Listiny jsou svobodna projevu a právo na informace zaručeny. Podle odst. 4 stejného článku lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Ust. § 1 zákona č. 101/2000 Sb. praví, že tento zákon upravuje ochranu osobních údajů fyzických osob, práva a povinnosti při zpracování těchto údajů a stanoví podmínky, za nichž se uskutečňuje jejich předávání do jiných států. Definice osobního údaje je uvedena v ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Z této definice vyplývají následující podmínky, které musí být splněny, aby určitá informace byla osobním údajem ve smyslu citovaného zákona: „*Údaj se musí týkat určeného nebo určitého subjektu údajů, přičemž tato podmínka je splněna, jestliže lze na základě jednoho či více osobních údajů zjistit přímo nebo nepřímo jeho identitu; o osobní údaj se naopak nejedná, pokud je ke zjištění identity subjektu údajů třeba nepřiměřené množství času, úsilí či materiálních prostředků.*“ S ohledem na uvedené má soud jednoznačně za to, že informace o průměrném měsíčním platu vyplaceném konkrétním osobám představují osobní údaje, a to konkrétně osobní údaje popisného charakteru vypovídající o majetkových poměrech subjektu údajů. S ohledem na uvedené nelze přisvědčit žalobci, že nemohlo dojít k porušení ust. § 15 zákona č. 101/2000 Sb., neboť údaje o zaměstnancích byly zveřejněny na webových stránkách v rozsahu jméno,

příjmení a pracovní zařazení. Jediné, co na internetových stránkách zveřejněno nebylo, byly průměrné mzdy zaměstnanců. Z příslušného ustanovení beze sporu vyplývá, že právě společně tyto informace vypovídají o majetkových poměrech konkrétních zaměstnanců, a tedy jde o osobní údaj ve smyslu ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., jehož zveřejněním došlo k zásahu do soukromí zaměstnanců společnosti.

Podle § 15 zákona č. 101/2000 Sb. jsou zaměstnanci správce nebo zpracovatele jiné fyzické osoby, které zpracovávají osobní údaje na základě smlouvy se správcem nebo zpracovatelem, a další osoby, které v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přicházejí do styku s osobními údaji u správce nebo zpracovatele, povinni zachovávat mlčenlivost o osobních údajích a o bezpečnostních opatřeních, jejichž zveřejnění by ohrozilo zabezpečení osobních údajů. Povinnost mlčenlivosti trvá i po skončení zaměstnání nebo příslušných prací.

Jestliže fyzická osoba, která v rámci plnění zvláštním zákonem do uložených oprávnění a povinností přichází u správce nebo zpracovatele do styku s osobními údaji, poruší povinnost mlčenlivosti, dopustí se přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, za který správní orgán může uložit pokutu až do výše 100.000,- Kč.

Soud se zabýval tvrzením žalobce, že správní orgány se nedostatečně zabývaly obranou žalobce spočívající v neprovedení navrhovaných důkazů, a to výslechem členů dozorčí rady. Úkolem soudu stran skutkových otázek a skutkových zjištění je posoudit, zda právní závěr, ze kterého rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy výsledku provedeného dokazování; jinak řečeno zda zjištěný skutkový stav lze již právně kvalifikovat způsobem, jakým to správní orgán učinil. Přitom „zjištěný skutkový stav“ je výslednicí faktorů objektivních (důkazních prostředků, t.j. svědeckých výpovědí, znaleckých posudků, listin apod.) a subjektivních (t.j. především procesu hodnocení, zejména váhy a věrohodnosti důkazů jakožto poznatků z těchto důkazních prostředků získaných. Vady rozhodování související se skutkovým stavem věci, pro které soud k námitce žalobce může rozhodnutím zrušit, spočívají přitom obvykle v tom, že správní orgán neopatřil dostatek důkazních prostředků a neměl proto dostatek důkazů. Zjištěný skutkový stav je pak nedostačující a rozhodnutí tak postrádá objektivní oporu. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí takovými vadami trpí.

V projednávané věci dospěly správní orgány k závěru, že žalobce se dopustil přestupku, na než pamatuje ust. § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., tím, že jako člen dozorčí rady společnosti Františkolázeňská výtopna, s.r.o. zpřístupnil v lednu 2009 osobní údaje 15 zaměstnanců této společnosti v měsíčníku Zrcadlo a uvedené údaje následně zveřejnil v čísle 31 tohoto měsíčníku, v článku na straně 3 tohoto vydání. V projednávané věci bylo řízení před správním orgánem zahájeno na základě oznámení o přestupku ze dne 19.3.2009, ze kterého Úřad pro ochranu osobních údajů dovodil důvodné podezření ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. S ohledem na to, že žalobce popřel autorství předmětného článku a odmítl skutečnost, že by vlastnil informace o zveřejněných údajích, správní orgán požádal společnost Františkolázeňskou výtopnu, s.r.o., aby mu sdělila, zda se jedná o zaměstnance této společnosti, zda zveřejněné informace odpovídají skutečnosti, kdo je odpovědný za předmětné osobní údaje, kdo má právo na informace o těchto osobních údajích, zda, komu, kdy a kým byly tyto údaje zpřístupněny. Přípisem ze dne 9.4.2009 jednatel a ředitel společnosti sdělil, že osobní údaje zaměstnanců jsou poskytovány na vyžádání i členům dozorčí rady Františkolázeňské výtopny, s.r.o., mezi jejíž členy patří i žalobce. Pro upřesnění správní orgán požádal společnost o doplňující

sdělení, zda byly uvedené údaje poskytnuty jmenovitě Ivu Mlátilíkovi. Statutární orgán potvrdil, že osobní údaje zaměstnanců včetně jejich mzdových zařazení a průměrných výdělků za rok 2007 byly poskytnuty auditorské společnosti Sancho Panza s.r.o., která prováděla ve společnosti audit na objednávku města Františkovy Lázně. Dále byly osobní údaje poskytovány členům dozorčí rady, kteří mají ze zákona přístup ke všem interním informacím týkajícím se provozu a správy společnosti. Nebyly však pořizovány záznamy o předání osobních údajů.

Z uvedeného je patrné, že v daném případě se nepochybně jednalo o důvodné podezření, že žalobce se přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č.101/2000 Sb. dopustil, nicméně je úkolem přestupek projednávajícího správního orgánu zjistit zákonem předpokládaným způsobem, zda toto podezření je podepřeno důkazními prostředky natolik, že lze učinit bezpečný závěr o spáchání skutku a možnosti uložení pokuty za něj. Ani jeden z přípisů společnosti Františkolázeňská výtopna, s.r.o. nepotvrdil, že uvedené údaje byly poskytnuty žalobci. V přípisech je uvedeno, že údaje jsou poskytovány na vyžádání i členům dozorčí rady Františkolázeňské výtopny, s.r.o., není však uvedeno, zda byly skutečně poskytnuty a kdy. Tyto údaje měly být proto doplněny výslechem členů dozorčí rady Františkolázeňské výtopny, s.r.o. tak, jak navrhoval žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že řízení před správním orgánem trpělo vadou spočívající v tom, že správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu, a proto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Náhrada nákladů řízení spočívá v zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč a dále v náhradě nákladů za právní zastoupení spočívající v odměně za dva právní úkony v částce 2.100,- Kč za jeden úkon (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 2 x režijní paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost do dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s.

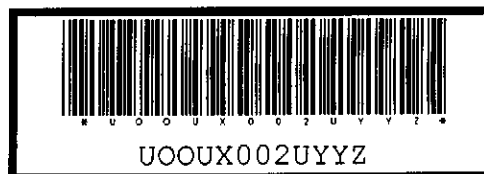
Stěžovatel musí být zastoupen advokátem.

V Praze dne 6. října 2010

JUDr. Miroslava Hre horová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová

Košilka podání

Věc: 1Ca 28/2009-57-63 - 57 rozsudek 30/10

Věc podrobně:

Odesílatel: MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, SPÁLENÁ 2, 11216 Praha 2

Značka odesílatele: 1Ca 28/2009-57-63

Datum podání: 06.10.2010

Odesílatel

Název: Městský soud v Praze, Spálená 2, 11216 Praha 2, Česká Republika

ID schránky: snkabbm

Typ schránky: OVM

Příjemce

Název: Úřad pro ochranu osobních údajů, Pplk.Sochora 27, 17000 Praha 7 - Holešovice, Česká Republika

Dodáno: 6.10.2010 9:14:26

Obecné informace

Věc: 1Ca 28/2009-57-63 - 57 rozsudek 30/10

Zmocnění: / § odstavec písmeno

Naše č. j.: 1Ca 28/2009-57-63

Naše sp. zn.: 1Ca 28/2009

Vaše č. j.: Nebylo zadáno

Vaše sp. zn.: Nebylo zadáno

K rukám: Nebylo zadáno

Do vl. rukou:

Zakázat doručení fikcí:

Přílohy

1Ca_28_2009_7.pdf

